

BOB WOODWARD

ULTIMUL DINTRE OAMENII PREȘEDINTELUI

Traducere din limba engleză de
PETRU IAMANDI

Bob Woodward este editor asociat la *The Washington Post*, unde lucrează de 44 de ani. A primit, împreună cu colaboratorii lui, două Premii Pulitzer, primul (alături de Carl Bernstein) pentru felul în care ziarul a prezentat scandalul Watergate, al doilea pentru reflectarea în presă a atacurilor teroriste din 11 septembrie. A scris, singur sau în colaborare, 17 bestselleruri de non-ficțiune, dintre care 12 au ocupat locul întâi la nivel național. Woodward are două fiice, Tali și Diana, și locuiește în Washington, D.C., cu soția lui, scriitoarea Elsa Walsh.

LITERA®
București
2019

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Ultimul dintre oamenii președintelui

Bob Woodward

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

Petru Iamandi

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Isabella Prodan, Georgiana Harghel

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOODWARD, BOB

Ultimul dintre oamenii președintelui/ Bob Woodward; trad. din lb.
engleză de Petru Iamandi. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3763-5

I. Iamandi, Petru (trad.)

821.111

Cuprins

Notă din partea autorului	9
Prolog.....	11
Capitolul 1	17
Capitolul 2	25
Capitolul 3	33
Capitolul 4	39
Capitolul 5	46
Capitolul 6	52
Capitolul 7	60
Capitolul 8	67
Capitolul 9	74
Capitolul 10.....	81
Capitolul 11.....	87
Capitolul 12.....	96
Capitolul 13.....	104
Capitolul 14.....	112
Capitolul 15.....	118
Capitolul 16.....	125
Capitolul 17.....	132
Capitolul 18.....	136
Capitolul 19.....	143
Capitolul 20	149
Capitolul 21	154
Capitolul 22	161

Capitolul 23	171
Capitolul 24.....	179
Capitolul 25	185
Capitolul 26	193
Capitolul 27.....	201
Epilog.....	209
Surse	215
Anexă: Documente.....	234
Mulțumiri.....	374
Indice.....	377

În amintirea lui Ben Bradlee

CAPITOLUL 1

Colonelul Butterfield tună și fulgera. Pilotul de 42 de ani se aprobia de cele patru stele și, poate, de funcția supremă în Aviația SUA. „Eram ambicioș, nu glumă“, avea să spună el mai târziu. „Și avusesem noroc până atunci. Dosarul era excelent. Aveam drumul deschis [...] până la funcția de șef de stat major.“

Era însă blocat în Australia, ca reprezentant cu funcția cea mai înaltă, CINCPAC, comandantul flotei americane din Oceanul Pacific – răsplătit pentru anii petrecuți în Războiul din Vietnam și în Ministerul Apărării, ca ofițer de legătură cu Casa Albă în timpul administrației Lyndon Johnson. I se promisese că va sta în Australia numai doi ani, acum însă cineva, nu se știa cine, voia să-i prelungească sederea acolo cu încă doi.

Pentru cariera lui era un dezastru să stea departe de „bătaia puștii“, după cum spunea chiar el – de miezul lucrurilor. „Bătaia puștii“ însemna Washingtonul sau Vietnamul, unde zburase în 98 de misiuni de recunoaștere.

În ziua de 20 noiembrie 1968, se afla în Port Moresby, din Noua Guineea, uriașă insulă din Oceanul Pacific, la nord de Australia, călătorind alături de ambasadorul SUA în Australia.

Butterfield cumpără *Tok-Tok*, ziarul din partea locului. Aici putea găsi unele informații despre ce se mai întâmpla în bătaia puștii. Se întoarse în camera lui de la motel, își făcu un sendviș și se așeză să citească ziarul. Articolul principal era despre Richard Nixon, care tocmai câștigase alegerile, cu 15 zile în urmă. Butterfield îl votase și el.

Înlemni. Asistentul principal al lui Nixon era H.R. „Bob“ Haldeman. Imposibil! Pe Haldeman îl cunoștea din facultate.

Ce surpriză! Haldeman conducea echipa care pregătea preluarea Casei Albe și guvernarea țării.

Butterfield și Haldeman studiaseră la University of California, din Los Angeles (UCLA), la mijlocul anilor 1940. Prietenele lor, cu care ulterior se căsătoriseră, fuseseră membre ale asociației Kappa Kappa Gamma și foarte apropiate. Cele două cupluri se întâlnneau des. Haldeman era un ins tăcut, cam fără sare și piper, retras și puțin interesat de politică. Uneori se purta ca un bădăran, bruscând-o pe Jo, consoarta lui. Butterfield nu mai ținuse legătura cu Haldeman, dar Jo și soția lui, Charlotte, se felicitau de Crăciun și își trimiteau fotografii cu copiii.

Butterfield nu prea avea de ce să se lege. Dar un pilot de vânătoare știa ce înseamnă coincidență și șansa, manevra rapidă în aer. Asta făcea diferența dintre un as al aviației și un pilot mort.

Haldeman! Încercă să-și aducă aminte tot ce știa despre el. Cât de multe putea afla despre un tip, când ieșeau cu prietenele în oraș sau se întâlnneau în drum spre asociație? Făcuseră parte din asociații diferite. Asociația lui Haldeman era Beta, considerată a fi cea mai bună. Bătrânul Harry Robbins, H.R. „Bob“ Butterfield avea nevoie de o strategie ca să scape de acolo. „Acum e momentul“, își spuse el. Merita să încerce.

Rapoartele privind eficiența lui, evaluările oficiale care stăteau la baza promovărilor, erau aproape perfecte. Fusese aghiotantul a doi generali. Cu farmecul lui bland, cu aerul lui relaxat, știa cum să-i facă pe plac șefului fără să-l linguească. Fusese promovat la exceptional, iar dosarul lui de cadre era plin de scrisori de recomandare de la civili cu funcții înalte din Pentagon și de la vicepreședintele Hubert Humphrey. Butterfield părea întruchiparea pilotului clasic. „Era frumos rău“¹, spunea Charlotte în 2014, la aproape 30 de ani după divorț.

„Dacă vrei să ajungi general, trebuie să te afli în bătaia puștii [...] într-un post important, la vedere, fie în Washington, D.C., fie înapoi, în Vietnam“, mi-a zis el. „Comanda unei escadrile tactice de avioane de vânătoare era tot ce-mi doream mai mult.

Voiam cu disperare să mă întorc în Vietnam. Dacă mai rămâneam aici [în Australia] încă doi ani, eram ca și mort. Îmi pare rău să-o recunosc, dar nu mai aveam stare. Pur și simplu, nu mai aveam stare.“

Motivul nerăbdării lui era că nimeni nu știa cât va mai dura războiul, iar el nu voia să rateze sfărșitul.

Ploua vârtos în Noua Guineă, când se trezi a doua zi de dimineață. Rămase în pat și se gândi. Dacă ar putea să discute cu Haldeman, pe îndelete, ca să-i arate câte făcuse până atunci: Robert McNamara, secretarul Apărării, îl folosise ca ofițer de legătură cu Casa Albă. Butterfield pregătise rapoartele militare regulate ale lui McNamara către Cabinet și îl însoțise în toate vizitele făcute la Casa Albă. Știa bine cine ținea frâiele puterii la Washington. Voia să-i spună amicului său din studenție cât de vital era pentru el să obțină un post important, cu mare vizibilitate, ca să poată fi înaintat mai repede la gradul de general de brigadă, cu o singură stea, și astfel să ajungă undeva în bătaia puștii.

Va înțelege Haldeman? Putea să tragă niște sfori pentru el? În Washington se puteau trage multe sfori, mai ales dinspre Casa Albă.

Vremea era la fel de câinoasă. Perfect. Avea nevoie de timp. Luă autobuzul care legă orașul de micul aeroport. Își aruncă ochii peste ziarul vechi de o zi, din Sydney, dar nu văzu nimic despre Nixon sau despre pregăririle pentru preluarea președinției. La naiba! Răsfoi celealte ziare și câteva reviste. Nimic. Se duse la bar și comandă un suc și o cafea. Ploaia își vedea de treabă. Mintea lui Butterfield lucra la viteză maximă. Cumpără o pungă ieftină cu prăjitură, reveni la motel și agăță de ușă anunțul scris într-o engleză stricată: NO WAKIM MANISLIP („Nu deranjați“). Își scoase hainele udate de ploaie, își puse un halat și începu scrierea: „Dragă Bob...“

Înțial, Butterfield vrut să descrie situația în care se afla, ca să vadă dacă Haldeman l-ar fi putut ajuta să obțină un alt post în cadrul aviației. Voia să se întoarcă în Vietnam, la comanda

unei escadrile mari, de cel puțin 75 de avioane. Ceea ce sună a insolență crasă. Dar trăsătura de bază a lui Butterfield era impenituitatea. La UCLA trecuse drept cel mai arătos student, iar în liceu se bucurase de cea mai mare popularitate în rândul elevilor. În două licee fusese șeful clasei, iar la colegiu, în anul doi, conducea asociația de studenți. Câștigase diplome și medalii de aur la fotbal, baschet și la întreceri de atletism.

Apoi Butterfield se hotărî să-i propună o întâlnire la hotelul Pierre din New York, locul în care președintele ales își stabilise cartierul general pentru preluarea puterii. O întâlnire de doar 20–30 de minute. Era o propunere îndrăzneață, dar Butterfield reprezenta o voce puternică și respectabilă din trecut.

La un moment dat, văzu că nu mai are hârtie, consumase și ultima foaie găsită în camera de motel. Se întinse în pat. Ce voia cu adevărat: o mână de ajutor ca să obțină un alt post? Sau mai mult de atât?

Butterfield își imagină că vorbește cu Haldeman într-un birou. Oare Bob mai păstra ceva din acea aură de seriozitate? Eficiența calculată care, fără îndoială, atrăsesese simpatia lui Nixon. Butterfield mai cunoșcuse astfel de oameni în aviație. Dacă putea obține o audiență, sigur avea să-l câștige de partea lui. La aşa ceva se pricepea foarte bine, era unul dintre talentele lui. Pe de altă parte, era conștient că ceea ce voia să facă implica și riscuri.

Dacă ajungea la Haldeman direct, și nu pe cale ierarhică, gestul putea fi luat drept insubordonare. Prin urmare, se întrebă: care e adevăratul meu obiectiv? De ce este atât de importantă pentru mine o întrevadere cu Haldeman, de ce vreau să-l impresionez?

Și raționalizând, aşa cum facem cu toții, cu scuzele de rigoare, Butterfield se hotărî să solicite un post în noul Consiliu al Securității Naționale. Post care îl aprobia de întoarcerea în Vietnam. O chestie simplă, se gândi el. Nu trebuia decât să dea impresia unui colonel cu capul pe umeri, cu un caracter și un comportament ireproșabile. Era absolvent al Colegiului Național

de Război, avea un masterat în afaceri externe, locuise în sase țări străine. Cunoștea destul de bine lumea și problemele ei. O carte de vizită impresionantă, conchise el. În plus, era pregătit de luptă și antrenat în tot ceea ce însemna aviație tactică – aer-aer, aer-sol, apărare și recunoaștere aeriană. Butterfield era unul din trei puțini colonei din Aviația SUA cu experiență atât de vastă. Încă ceva: timp de doi ani făcuse parte din Air Force Skyblazers, singura echipă americană de acrobații aeriene din Europa.

Văzând că nu mai are hârtie, Butterfield ceru câteva foi de la recepție. Întors în Australia, revăzu scrisoarea, transformând-o într-un memoriu de activitate. Apoi o expedie. Peste un timp încercă să-l găsească la telefon pe Haldeman, la New York. Fără rezultat.

În cele din urmă, Butterfield dădu la telefon de Larry Higby, asistentul lui Haldeman. Higby era domnul Factotum. (Ulterior, în Casa Albă condusă de Nixon, asistenții vor fi porecliti „Higby“. Chiar și Higby va avea un Higby, poreclit „Higby al lui Higby“.)

„Domnule colonel, la telefon Larry Higby. Bob este ocupat pe moment. Vă pot ajuta cu ceva? Bob știe că vorbesc cu dumneavoastră și mi-a spus să vă spun că vă cunoașteți de la UCLA.“

Butterfield îl anunță că vine la Washington, în interes de serviciu. Desigur, singurul lui interes era să discute cu Haldeman, dar îi spuse doar că avea nevoie de 30 de minute ca să discute cu șeful lui o problemă personală foarte importantă. Știa că nu-l putea amăgi pe Higby, care îi răspunse că avea să-l sune a doua zi, când, probabil, urma să aibă mai multe date.

În Australia, Butterfield era propriul său șef, își făcea programul cum voia el, prin urmare își luă permisie și se pregăti de călătorie. Peste câteva zile se afla într-o cameră din hotelul Statler, în Washington, și urmărea la televizor cum Nixon anunța componența Cabinetului.

Butterfield va scrie, mai târziu, în memoriile lui nepublicate: „În timp ce auzeam numele celor nominalizați, am avut o senzație ciudată. O senzație pe care n-am uitat-o niciodată – o senzație

de bine, de încredere, un fel de premoniție că-mi împlineam des-
tinul, că sigur aveam să fac parte din viitoarea administrație.“²

A doua zi de dimineață, într-o uniformă proaspăt călcată, Butterfield luă un taxi peste râul Potomac, spre Pentagon, care îi era cunoscut. Lucrase acolo cu prilejul mai multor misiuni. În cursul dimineții își găsi câțiva colegi cu influență în numeroasele programe militare din Australia.

La prânz intră în Pentagon Concourse, un mini-mall cu magazine de specialitate, găsi un telefon public și îl sună pe Higby.

„Domnul Higby nu este disponibil. Doriți să lăsați un mesaj?“

„La naiba!“, mormăi Butterfield. De-abia încăpând în cabină, privi lung telefonul cu fise. Acum trebuia să meargă pe sărmă: să afle dacă Haldeman era disponibil, dar nu foarte dornic să-l vadă. Calculă că, dacă suna din nou peste 30 de minute și o ținea tot aşa, imaginea lui va ieși șifonată rău. Nu avea să fie considerat un tip insistent, ci unul care, pur și simplu, te calcă pe nervi. Dificil și bine de evitat. Drept pentru care hotărî să dea impresia că discuția pe care voia să o aibă cu Haldeman nu era chiar atât de importantă pentru el. Urma să sune iar abia după trei ore.

Se duse în oraș și luă prânzul singur la Duke Zeibert, pe atunci unul dintre cele mai cunoscute restaurante frecventate de personaje influente. Sigur, putea alege dintre mai multe restaurante cu ștaif – Jockey Club, Rive Gauche sau Sans Souci. Mâncase și băuse în toate. Nici un alt oraș nu-i stârnea mai multe amintiri, fiindcă, de-a lungul anilor, se tot vânturase prin Washington, mai ales ca aghiotant al generalului Rosy O'Donnell, care fusese comandantul forțelor aeriene din zona Pacificului, la începutul anilor 1960.

La ora trei ridică receptorul.

Bob se poate întâlni cu dumneavoastră mâine după-amiază, aici, în New York, spuse Higby. Cei doi căzură de acord asupra orei două.

A doua zi, Butterfield luă avionul spre New York și trase la hotelul Plaza. Imediat după întâlnirea cu Haldeman, voia să se

ULTIMUL DINTRE OAMENII PREȘEDINTELUI

întoarcă în Australia. Merse apoi la Oyster Bar, pentru un prânz frugal și un pic de meditație – speranță reconfortantă, din când în când subminată de gânduri negre. Era obligat să se prezinte ca un specialist care putea întregi cu succes echipa lui Nixon. Trebuia să se gândească la toate aspectele. Care era cea mai bună metodă de abordare? Sigur era cea mai bună? Câte cunoștințe vechi de-ale lui Haldeman băteau la ușa lui? Gestul său putea fi considerat o probă de insolență, dar și un mod de a-l flata pe Haldeman. Asistentul principal al președintelui probabil că era rezervat în privința noilor prieteni.

Butterfield se opri la toaletă, ca să facă gargară și să se spele pe dinți, ritual la care apela înaintea întâlnirilor importante. Ieși de acolo cu geanta diplomat în mână. Afară era frig, dar și soare, tocmai de ce avea nevoie ca să traverseze în pas vioi cele câteva străzi până la Pierre, un local de o eleganță aparte. Intră în toaleată ca să-și aranjeze părul. Ori de câte ori umbla fără chipiu, părul țepos și stătea drept, chiar și la cea mai neînsemnată boare de vânt. Știa că nu trebuie să arate neîngrijit sau cu părul zbârlit, ca și cum tocmai și-ar fi vârât un deget în priză.

„Mă prezint la examenul final“, își spuse el.

La recepție întrebă la ce etaj era biroul echipei lui Nixon și se îndrepta spre lifturi.

Brusc, în spatele lui se produse agitație, mai mulți bărbați se deplasau în viteză. Când se întoarse, îi văzu cum intră în clădire odată cu aerul rece de afară. Imediat, își dădu seama că era vorba de agenți ai Serviciului Secret, la fel de grăbiți și de importanță ca întotdeauna. „A urmat un val de oameni“, își amintea Butterfield. „În jur de 40-50. Unii aveau aparate de fotografiat. Deci asta era presa. Și, în urma lor, ce să vezi? Richard Nixon. Nu-l mai văzusem în carne și oase. Acum iată-l, intrând ca o furtună. În clipa aceea mi s-a părut mai arătos decât la televizor și parcă puțin mai înalt.“

Nixon zâmbi și înclină capul spre personalul hotelului și spre cei care se întâmplau să fie acolo, dar nu o luă în direcția

lui Butterfield. În 30 de secunde, Nixon și agenții care îl păzeau, ca și, poate, câțiva membri ai echipei lui, se îngrämadiră într-un lift și dispărură.

Butterfield se minună de felul în care se potriveau lucrurile, de cum evoluva vechea lui legătură cu Haldeman, perspectivele... mâna destinului. Undeva, într-un cotlon al minții, îl rodea întrebarea: cât pot să forțez lucrurile? Într-un fel, Butterfield le forța la maximum, știind că evenimentul principal avea să aibă loc cât de curând. Dar poate că spera prea mult și se putea alege cu un refuz politicos: „Îmi pare bine să te revăd, Alex, și mult succes în viață!“

CAPITOLUL 2

„Întâlnirea aceasta însemna enorm pentru mine“, își amintea Butterfield. „Eram colonel plin și nu voiam să plec din armată. Ideea era să rămân în armată.“ Dar nu voia să-i dezvăluie lui Haldeman scopul final. „Aveam un plan ascuns. Unii ar spune că nu procedam corect. Dacă reușeam să intru în echipa lui Nixon, într-un an sau cel mult un an și jumătate, puteam să ies de acolo și să primesc un post ca lumea în Vietnam. Dar bineînțeles că nu-i puteam spune lui Haldeman că lucrul pe care îl voi am cu atâtă disperare era doar o chestiune de moment.“

După ce-i spuse secretarei cum se numește, Butterfield luă loc și privi în jur. Multă agitație a unor oameni fericiți. Candidatul lor, și al lui Butterfield, câștigase alegerile. Devotamentul lor dădea roade. Aveau să meargă la Washington, direct în bătaia puștii.

Un Tânăr apăru în grabă de după colț. Zâmbea cu gura până la urechi. Era, probabil, Higby. Își dădură mâna. Butterfield se gândi imediat și irreverențios la Tweety, personajul din filmele de desene animate, un puișor care își iștește capul din găoacea unui ou. Părea să aibă 17 ani. Slab, fragil, blond, cu ochii albaștri, de-abia ieșit din adolescență.

„Vă rog să mă urmați, domnule Butterfield“, îi zise el.

„Ce surpriză mi-ai făcut“, spuse Haldeman, plin de entuziasm, ridicându-se de la birou și apropiindu-se ca să dea mâna cu Butterfield.

Era neschimbat. Frizura din 1946 era intactă, un fel de marcă înregistrată. Era o versiune cu două decenii mai în vîrstă a celui care fusese cândva.

„Ce te aduce înapoi, în Statele Unite? Sau poate că ar trebui să te întreb ce faci în Australia. Hai... ia loc.“

Schimbară nouăți despre soții și copii. Butterfield făcu un rezumat al problemei lui australiene.

Aproape toți cei care intraseră în echipa lui Nixon sau care urmau să o facă erau din provincie, spuse Haldeman. Glumi pe seama lui Nixon – fost membru al Congresului, senator și vicepreședinte, era singurul care mai fusese în Washington. Era nevoie de oameni cu „experiența Washingtonului“, ca Butterfield.

Colonelul Alexander Haig, din cadrul trupelor de uscat, ridicat în grad cu doar 18 luni în urmă, revenise din Vietnam și era propus drept consilier militar al lui Henry Kissinger, pe care Nixon tocmai îl numise consilier pe probleme de securitate națională.

Butterfield îl cunoștea bine pe Haig de la Pentagon. Amândoi lucraseră în biroul secretarului Apărării, McNamara.

Colonelul Don Hughes, din cadrul aviației, un alt vechi prieten de-al lui Butterfield, urma să fie consilierul militar principal al lui Nixon, explică Haldeman. Hughes fusese consilier militar al vicepreședintelui Nixon.

Lumea lui Nixon se mișca rapid, iar Butterfield simțea cum îi scapă printre degete. „Dar poate că e un loc liber în Consiliul de Securitate Națională“, propuse el.

„Nu“, răspunse Haldeman. Schema prevedea doar un singur ofițer în echipa lui Kissinger și, dacă se făcea o excepție, Butterfield trebuia să primească un post care, în mod normal, îi revinea unui ofițer cu grad mai mic. Ceea ce, adăugă Haldeman, ar fi dăunat mai mult carierei lui, decât dacă mai rămânea doi ani în Australia.

Butterfield îi dădu dreptate. Sub nici o formă nu voia un post care să nu fie pe măsura pregătirii lui, chiar dacă era vorba de Casa Albă. Era clar că sosise cu două săptămâni mai târziu și acum nu mai putea concura cu Haig, cunoscut drept un oportunist viclean, ambicioz și foarte incăpățânat.

ULTIMUL DINTRE OAMENII PREȘEDINTELUI

Văzând că nu prea mai erau multe de spus, Butterfield se ridică în picioare și îi mulțumi lui Haldeman pentru că-i făcuse loc în programul lui foarte încărcat. Încerca să nu pună la inimă. Își dăduse toată silința, gândise fiecare mișcare, venise în Statele Unite și făcuse tot ce se putea face în limitele bunei-cuvînțe – câtă vreme buna-cuvînță își avea rostul în acest caz. N-avea încontro, urma să se întoarcă în Australia, la aceeași viață perfect anostă.

I se păru că vede un regret sincer pe fața lui Haldeman.

În timp ce-l conducea până la ușă, Haldeman întrebă: de ce trebuia să fie neapărat un post de natură militară? Poate erau și alte soluții, poate ar fi trebuit să se gândească la un alt post în cadrul Casei Albe...

„Mda, poate“, răspunse Butterfield. „Mă mai gândesc și te anunț de îndată ce ajung la o concluzie. Între timp, îți doresc tot norocul din lume.“ Si adăugă una dintre expresiile lui preferate: „Din toată inima.“

Întorcându-se la hotelul Plaza, își înfrâna pornirea de a se opri la Palm Court, ca să bea un martini cu gheăță. Drumul până acasă era lung, sosea în Canberra de-abia pe 16 decembrie.

Peste câteva zile, îi scrise lui Haldeman o scrisoare lungă de mulțumire, în care-i spunea că ar pleca din armată pentru un post de civil, dacă asta l-ar ajuta pe Haldeman să-și alcătuiască o echipă redutabilă. Butterfield îmi va mărturisi mai târziu: „Mi s-a părut că-i place compania mea. Si-atunci m-am gândit că voi reuși. Cu puțin noroc.“ Si avea să adauge că era și el surprins de cât de ușor renunța la o carieră strălucită, de 20 de ani, în Aviația SUA. Dar simțea că aerul era schimbat și la Washington, și la New York.

Trecuă mai multe săptămâni. Duminică dimineața, pe 12 ianuarie – cu opt zile înainte ca Nixon să-și înceapă mandatul de președinte – sună telefonul.

„M-am tot gândit la discuția noastră și la un post care și-ar potrivi“, zise Haldeman. „Nu îți-am spus exact ce voi face